

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ WALTER WOOD

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

(“Όπως με το διηγήθηκε ο ίδιος)



ΑΤΑ την εποχή του 'Αγγλοαμερικανικού πολέμου, και στην κρισιότερη για την 'Αγγλία φάση του, το στρατιωτικό μεταγωγικό πλοίο «No 128» ξεκίνησε από το Λονδίνο για την 'Αφρική. Στο κατάστρωμά του και στα άπιαστια του μετέφερε 500 στρατιώτες και 500 άλογα του είπακού, ένισχυσε στα 'Αγγλικά στρατεύματα, τα οποία μαχόντουσαν τόσο σκληρά εκεί κάτω... Μιά μικρή άμικατος, ή οποία χρησιμοποιεί για πιλότος στο ογκωδέστατο μεταγωγικό, το οδηγούσε σίγουρα άναμεσα στα νερά του ποταμού Ταμέσας, κι όταν πεύ τούβαλε στην άνοιχτη θάλασσα, στράφηκε πίσω στη βύση της. Τότε το μεταγωγικό δυνάμωσε τις προτιές του, οι διπλοί έλικες του στράφηκαν άπολαως κι' όβτερα από άρακτές όφρες βγήκε πεύ εστ' ά νοητώ, καταμεσής στον 'Ατλαντικό 'Ωκεανό.

“Ο στρατηγός Κ., στρατιωτικός μεγάλης άξιας, αλλά βίαιος κι' ό-ξυθιμός, βρισκόταν κι' αυτός στο μεταγωγικό. Τόν έστειλε ή 'Αγγλική κυβέρνησης ν' αναλάβη τη διοίκηση μερικόν μεραρχιών, στριζόντας λάπολλες έλιπίδες στη στρατιωτική του μεγαλοφία.

Μόλις λοιπόν το πλοίο βγήκε στον όκεανό, ό στρατηγός Κ. ... κάλεσε τον πρώτο πλοίαρχο και του είπε :

—Πρόσεξα ότι στην πύλην κι' έπάνω στο κατάστρωμα, ίσάριζε το διαμήρισμα τών σοσιβίων. 'Επειδή κάθε σοσιβίο είναι έφοδιασμένο και με μία μπακαλάρα ρομιού, στο όποιο ό φαντάροι έχουν ιδιαίτερη προτίμηση, θα διατάξω την τοποθέτηση εκεί ένός σκοπού. 'Απαγορεύω λοιπόν την προσέγγιση όποιουδήποτε στο μέρος αυτό.

Μαρός στη λογική αυτή παρατήρηση του στρατηγού, ό πλοίαρχος δέν έφερε καμιά αντίρρηση. Και σε λιγάκι όριστηκε μία μόνχη εκεί φρονιά, για νά προστατευθή από τις άρακτικές διαθέσεις τών στρατιωτών τού προρισμένου για τούς ναυαγούς τονωτικό ρομύ τών σοσιβίων.

Μιά φεγγαρόλουστη νύχτα, λοιπόν, ένδο το πλοίο έξακολουθούσε την γρήγορη πορεία του καταμεσής στον γαλήνιο όκεανό, ό στρατιωτής Κροϊκ — σκοπός τή στιγμή έκεινη στον διαμήρισμα τών σοσιβίων — άντελήφθη κάποιον με πολιτική ένδινασία νά πλησιάσει ύστατα σε ένα από τά σοσιβία.

—“Αιτ'... Ξεφώνισε. Ποιός είναι αυτός ;... ”

—Μην άνησυχείς, φίλε... 'Εγώ είμαι, άποκρίθηκε με φωνή φοβισμένη έλαφρά ό άγνωστος.

—Και ποιός είσαι σύ ;... ”

—“Εγώ... ” Ένας θερμοστής του καραβιού... Μόλις τελείωσα τή βάρδια μου τώρα, κι' άνέβηκα για λίγον άέρα !... ”

—Μπορούσες και στην πλώρη νά βρής άέρα !... Ξεφώνισε θυμισμένα ό Κροϊκ. ‘Αλλοστε έπρεπε νά τó ξεφεις, από τή διαταγή τού κοινοσημύθη σε σε όλους, ότι δέν έπαρτέται νά τουρνολίξες προς τά έδω. Μαρός... Λόγιο και γρήγορα !... ”

Ξαφνικά όμως ό άγνωστος βρέθηκε μ' ένα όβέλο λήθημα στο πλησιέστερο σοσιβίο κι' άρχισε νά τó λύνη άπ' τά σχοινιά του με πυρετώδη ταχύτητα. Κατάπληκτος από τά καμώματα αυτά ό σκοπός, έτρεξε κατεπάνω του και τόν διάταξε ν' άπομακρυνθή, βίλασμιμόντας τον και χτυπόντας τον με τó κοντάκι τού όπλου του.

“Έξάλως από τες κοντακίες ό άγνωστος, κλώσπασε στην κοιλιά τόν στρατιωτή κι' έξακολούθησε νά λύνη τó σοσιβίο.

—Στά όπλα !... κραίγασε τότε ό Κροϊκ, και παρατώντας στα σανίδια τού καταστρώματος τó όπλο του, όρίχτηκε κι' άγκάλιασε σφιχτά τόν άγνωστο, έμποδιζόντάς τον ν' άποτελειώση τήν ύστοτη δουλειά του.

Στή λυσσαλία πάλη τους έβαλε τέλος ή άρπιας τής φρουράς κι' άλλων, παρενεμμένων από τόν θόρυβο στρατιωτών. ‘Ο άγνωστος συνελήφθη και ό άρχιφύλαξ άξιωματικός, πούρτασε τή στιγμή εκείνη, άρχισε νά τόν ανακρίνη.

—“Αφήστε με, άλλωδς θα είναι άργά !... σφύλιαζε διαρκώς ό άγνω-

στος, άντί ν' άπαντή στις έρωτήσεις τού άξιωματικού πούδ ήταν και τί ήθελε. ‘Απολόστε με άίσιως, γιατί σε λίγο θάνα άργά !... ”

Βλέποντας τή γεωική γλωμάδα στο πρόσωπο και τή άγονία στα μάτια τού άγνωστου, ό άξιωματικός έξακολούθησε με περισσότερο έπιμονή τες έρωτήσεις του. Κάτι τού τριμερό ύπνωμαζόταν, κι' ήταν έτοιμος νά τρέξη στο στρατηγό, κάτω στο «ακαρές» τών άξιωματικών, για νά τόν ειδοποιήση.

Μά τή στιγμή εκείνη φάνηκε τρεχάτος ό ίδιος ό στρατηγός. Τραβηγμένος κι' αυτός από τó θόρυβο, είχε φανή στην κορυφή τής σκάλας, για νά δη τί συνέβαινε. ‘Ακούγοντας όμως τες άλλωτερες άπαντήσεις τού άγνωστου : «...Γιατί σε λίγο θάνα άργά !», και ψηφολογόντας τή σκηνη με τó άέτιο μάτι του, γλώμισσε κι' αυτός και βρυχηθήκε τρέχοντας προς τά εκεί :

—Σιωπή !... Σιωπή !... Κανένας νά μη μιλήση !... ”

—“Α, σέρ... ‘Ελάτε !... Κιέτουμε ό άγνωστος, βλέποντας τόν στρατηγό. Διατάξτε νά μ' άφήσουν, γιατί δέν πρέπει ούτε στιγμή νά χάνομε !... ”

—Σκαμός, είτα !... Ξαναφύλιαζε ό στρατηγός με άγονία. Μονάχα σε μένα νά πής, ότι έξες νά πής !... ”

Βαθεία συγαλιά άπόλαψε στη συγκέντρωσι. Σ' ένα γνήσιμο τού στρατηγού, όποι άπομακρύνθηκαν, έκτός από τόν Κροϊκ κι' από τόν άγνωστο, ό όποιος μοιμήρισε :

—“Όλα θα σας τά άποκαλύψω με εύλαζίνεια, σέρ !... ‘Εχω τó λόγο σας πός δέν θα τρωήθη !... Θά σάς πώσω έγκαίριως όλους !... ”

—Σούτ' !... Ξανάναμε βίαια ό στρατηγός. Είτα, σε μένα μονάχα θα πής τó μυστικό σου !... ‘Εσύ, Κροϊκ, στάσου στην κορυφή τής σκάλας πού συνδέει τήν πύλην με τήν πλώρη, και μίην άφήσης κανέναν νά μιά πλησιάση !... ”

“Ο Κροϊκ χαϊρέθηκε κι' άπομακρύνθηκε.

—Και τώρα, καίρησάνελο, θα πρόκειται για καμιά βούβα, ε ; ; φώτρε τρεχάει ό στρατηγός, μόλις έμνετε μόνος με τόν άγνωστο.

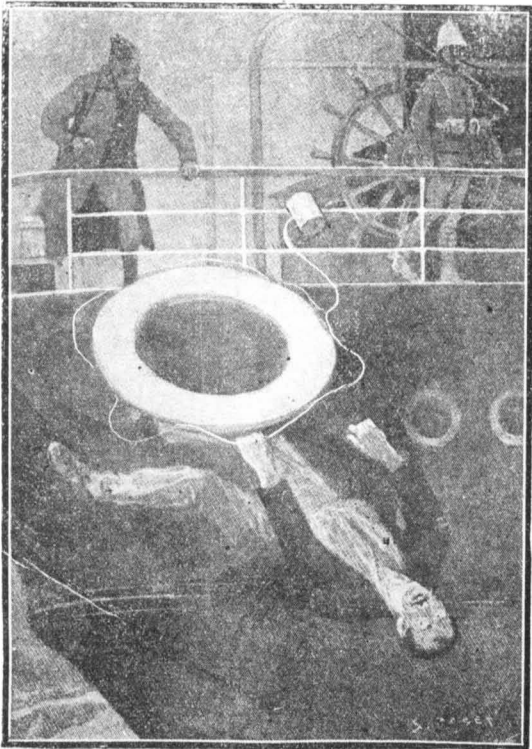
—Μάλιστα, στρατηγέ μου !... μοιμήρισε έθελαιώς ό άγνωστος για τήν έξυδέρκεια τού συναινήτη του. Κι' άν μού έσπευθεθτε πός... ”

—Σκαμός !... Δέν σου ύπόσχομαι τίποτε !... Ξαναβρυχηθήκε ό στρατηγός. Μαρός, πάμε παρηνθς νά τήν βρούμε εκεί πού τήν έκρυψες... Και με τρώπο... Νά μίην άντελήφθη κανένας τίποτε... ‘Αλλωμόνο σου, άν τó μωριστουν και χάσουν τó ήθελό τους, οι φαντάροι. Μαρός, βάδισε μπροστά !... Ψτ, έσύ, Κροϊκ !... ‘Ακολουθήσε μας κι' άπαγορεύσε σε όλους νά μιά παρακολουθουν, έστο κι' από μακριά... ”

“Ο άγνωστος κατέβηκε τή σκάλα κι' ό στρατηγός βάδισε στο πλάι του. ‘Ο Κροϊκ τούς άκολουθούσε. Σε λίγο, έκει στο άπιαστό, σ' ένα διαμερισμάτα πλαγίον με τó μηχανοστάσιο κι' άνάμεσα σε πλήθος τενεκέθων λίπους για τες μηχανές, μία βούβα δινωμύτιδος ήταν κρυμμένη. ‘Αρχός σάν πώμα ό στρατηγός και τρέμοντας από υπερέτη άγονία, άραξε τή βόμβα, ειδη με φρονή άπερίγρηστη ότι μόλις λίγα λεπτά έκνεαν ως τή στιγμή τής εκρήξείος της, τράθησε προς τά έξω τó μωσκιαμένο φουτήλε της και τó πάτησε στο πάτομα. ‘Ελειτα σημάζεμε προσεχτικά τά άπομεινάρια του, τάβαλε στην τσέπη του, και πρόβοντας τήν βούβα κάτω από τόν μανδύα του, έγεννε στο άγνωστο νά τόν ακολουθήση.

Κλειδούθηκαν οι δυό τους στην ιδιαίτερη καμπίνα τού στρατηγού και μίλησαν ψυφιστά άρακτι όρα. Κατόπιν ό στρατηγός, άνοίγοντας τόν φεγγίτη, πέταξε στη θάλασσα τήν ανώνυμη πεύ βόμβα, κι' όβτερα διάταξε τόν Κροϊκ, πού φρουρούσε στο διάδρομο, νά ειδοποιήση τόν σάλπιγκη τής ύπηρεσίας.

Τό σάλπιγμα τού εσωπητηρίου άντήρησε σε λίγο, κι' όλοι ύποσφύθηκαν στις καμπίνες των και στα ύπόστεγά των. Στο έργομα κατάστρωμα τώρα, κι' έκει πίσω στην άπάμερη πύλην, ό στρατηγός, ό άγνωστος κι' ό Κροϊκ, πού



Είθε τόν κατάσκοπο νά πέφτη στη θάλασσα...

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἐξωφρενικῶν γάμων συνέχεια πλέον ἐξωφρενική κκι τερατοειδής. Ὁ Ντυπὸν πὺ ξαναπαρτρέφτηκε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάξη, τὴν ἰδίαν γυναικὰ δύο φορές! Ἐφτα φορές χήρα, μέσα σὲ δεκαπέντε χρόνια. Δεκατριεὶ ἄνδρες σὲ τρία χρόνια μεσὰ!... Ρεκόρ πολυγυχμίας. Περιεργὰ ἐπιστημονικὰ, κτλ. κτλ.

Στὸ προηγούμενο φύλλο εἶχαμε γράψει γὰρ τοὺς πὺ παράξενους καὶ γὰρ τοὺς πὺ ἐξωφρενικοὺς γάμους ποὺ ἴσονται στὸν κόσμο. Νῦν σήμερα, ἐκτὸς τῶν ἄλλων περιεργῶν, καὶ μερικῶν ἀκόμη γάμων, τῶν ὁπίων τὰ ζεῖγη εἶνε ἀσφαλῶς..... γὰρ δέσμο :

Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1889 γάμους Γάλλος, ὀνομαζόμενος Πέτρος Ντυπὸν, ἐνὺ εἶχε κατὰ καθορὰς ἀποχρησιὰ 12 γυναῖκες, ὠστόσο, βρέθηκε παντρεμένος...13 φορές ! Πῶς συνέβη αὐτό ; Ἴδου :

Ὅταν ἦταν νέος, ὁ Ντυπὸν παντρεύτηκε κάποια Μαρία Μπατιέν, ἡ ὁποία ἕως βγήκε ἀστία καὶ ἐλαφροὺναι καὶ κλέπτριε στὸ τέλος ἀπὸ ἕναν ἐξεδιηθὸν της : Ὁ ἐγκαταλειφθεὶς σύζυγος δέχτηκε τὸ πλῆγμα φιλοσοφικῶν καὶ δοκίμασε τὴν τύχη του, συνάπτωντας ἀλλεπάλληλους γάμους, ὅσοι ποὺ ἠλκία 76 χρόνων εἶχε ἅρα, ὁ ἄλλος, 11 συζύγους ! Μετὰ ἕνα χρόνιο, ὁ Ντυπὸν συνάντησε μιὰ πολὺ ὀραία ἠλικιωμένη κυρία, τὴν ὁποία ἐνιψέφθη στὸ τέλος. Φαντασθεῖτε ἕως τὴν ἐπιλήξη του, ἕταν λίγες βδομάδες μετὰ τὸ γάμο του, στὸ πρόσωπο τῆς κυρίας Ντυπὸν, ἀνακάλυψε τὴν πρώτη του ἀγάτη, τὴν Μαρία Μπατιέν !..

φρουρούσε στὴ σκάλα, βρισκόντουσαν μονάχα. —Καὶ τώρα, σὲρ Ἐρμαν Δουφρυγάμπεν, θέλω κάτι ἀπὸ σένα !... εἶπε φθουριστὰ ὁ στρατιγὸς στὸν ἄγνωστο, γιὰ νὰ μὴν ἀκούσθη ἀπὸ τὸν Κρούου. Θέλω νὰ μοὺ ἀναταραχίσῃς τὴ σκηνὴ τοῦ λυσίματος τοῦ σοσιβίου, τὴν ὅρα ποὺ σὲ ἀνεπέληθη ὁ Κρούου, γιατί θέλω νὰ τὴν συμπεριλάβω στὴν ἀναφορά μου πρὸς τὸ ἰσοπυρρεῖο... Θὰ συστήσω νὰ μὴ σὲ τουρκέισουν ὡς κατὰσκοπο τῶν Μπόρες... Ἐκᾶνες βέβαια τὸ ἐγγέλημα νὰ ταποθετήσῃς τὴ βόμβα στὸν μεταγωγικὸ μας. Σέρεῖς τις ἀντολόγιστες συνέπειες ;... Λοῦπόν, πρῶτα θὰ μᾶς ντείνεις ἕως στὸν ἄερα, καταμεσιθὲς στὸν ὠκεανὸ, ἐρτακόσισες ψυχῆς ἐπάνω κατω, ἐνὺ εἶθι θὰ ἦσουν ἀσφαλῆς στὰ νερά μὲ τὸ σοσιβίου σου... Ἔπειτα, ὁλος ὁ στρατός, ποὺ πρόκειται ἀκόμη νὰ μεταφερθῇ ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, θὰ προτιμήσει νὰ λιποταχθῆς, παρὰ νὰ μῆ σὲ πλοία, ποὺ πάραυτι κίνδυνος νὰ κρούθουν τὸσον σιγούρο καὶ φρικαλιῶ ἄθανάτο !... Ἐπειθὺ ἄως μοὺ ἀποκαίμενες τὰ ὄνυχια τῶν κατασκόπων ποὺ ἔχουν ὁ Μπόρες στὸ Λονδρὸν, γ' αὐτὸ θὰ σὲ σώσω... Καὶ τώρα, δεῖξε μου τὴ σκηνὴ τῆς ἀποπείρας τῆς κλοπῆς τοῦ σοσιβίου...

Μὲ συγγίνῃσι ὁ κατὰσκοπος, ἄχρισ νὰ παριστάνῃ, μέσα στὴ σκαλίτῃ τῆς νύχτας, τὴ σκηνή. Εἶχε λύσει καὶ τὸ σοσιβίου, ὅταν ξαφνικὰ μιὰ γρηὴ καυρὴ φλόγις ἔσχιζε τὸν ἀέρα !... Ὁ Κρούου, ποὺ φρουρούσε παρῶματα, εἶδε τότε τὸν κατὰσκοπο νὰ πέφτῃ ἀνάσκητα στὴ θάλασσα, κρατῶντας τὸ σοσιβίου στὰ χεῖρα του, ἐνὺ ὁ στρατιγὸς ἔσκηβε τὸ καγγίθωμα μὲ ἄγνοια. Ὁ ἄγνωστος ἔσκησε στὸν στοθόβιλο ποὺ σχημάτιζαν ὁ ἔλκιες τοῦ πλοίου, ἐμπέριε στὰ φτεροὺς καὶ διαμελίστρικε οἰκτρὰ, καὶ ἡ βάρβις ποὺ κατεβάστρικαν σὲ λίγο στὴ θάλασσα, δὲν μᾶ ζέσαν παρὰ αἰματωμένες σάρκες !..

Ὁ Κρούου τᾶξε χαμῆνα ἐπὶ ἡμέρας κατόπιν. Διαρκῶς σκεπτόταν :

—Γλυτορντὰς τεχνία ἄραγε — καθὼς εἶπε ὁ στρατιγὸς — ἔσκησε στὴ θάλασσα ὁ ἄγνωστος ἐκείνος ; Ἦν τὸν ἔσπρωξε ἐπιτήριε ὁ στρατιγὸς ; Καὶ τὶ στανκού μυστήριο σκέταξε ὠς τις μανούδες των, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ τὸν ἔπιασε ὡς τὴ στιγμή ποὺ τὸν λῆνισαν σάν κιαμὶ ὁ ἔλκιες ;... Μᾶ κ' ὁ στρατιγὸς περνοῖσε νύχτα ἄγνοιας. Καὶ διαρκῶς μοιρομύριζε κ' αὐτὸς :

—Ἐμῆα ἔνοχος... Τὸν δολοφῶνῃσα, ἐνὺ τοῦ ὄνο σέβηκα νὰ τὸν σώσω... Ἦ παρῶτα ὄμως ποὺ κινδυνεύει, στέκει ψηλότερα ἀπὸ τὴ συνειδησι μου... Τὶ παικῶς ὄταναν τὸν στρατό, ἄν μωριζόταν αὐτὸν τὸν κίνδυνο, ἀπὸ καμὶα φλινᾶρία τοῦ ἄθλιου αὐτοῦ κατὰσκοπό !... WALTER WOOD



ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

Φίλος τοῦ «Μπουκέτου», ὁ κ. Στ. Φωγακόπουλος, εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μᾶς στείλῃ τὴν παρακάτω μεταφράσει τῆς περιφημοῦ «Σερενάτας» τοῦ Σούμπερτ, ἡ ὁποία ἔγνετε τελευταῖος παιγινοῦσι χᾶρις στὴν ὀμώνυμη κινηματογραφικὴ ταινία. Μεταφράσεις τῆς «Σερενάτας» αὐτῆς ἔγνιναν πολλῆς, ἀλλὰ δὲν ἔχουν καμὶα σχέσι μὲ τὸ πρωτότυπο. Ἀντιθέτως, ἡ μεταφράσις τοῦ κ. Φωγακόπουλου εἶνε πιστοτάτη καὶ πάνω στὴ μουσικὴ τοῦ κομματοῦ κομμομένη.

Τ' ἀθρόνι' ἀκου θλιμμένα σὲ κλαδία λαοῦν. Λές κ' ἔκεινα πῶς γιὰ μένα σὲ παρακαλοῦν... (Δις) Νοῖθουον τῆς καρδιάς τοῦς συγκυνοῦν γοργὰ, μὲ τοὺς ἀσημένιους τόνους στήθια τραφερὰ...

Τὸ φτωχὸ μου τραγουδάκι σὲ παρακαλεῖ. Ἡ καρδιά μου στὸ δασάκι πέρα, σὲ καλεῖ. Στὸ φεγγάρι ἐσχωρίζουν ἡ ψηλῆς κορφές, κ' ὄλες αἰγοφυθιροῦν μέσα στὶς νυχτιές... (Δις) Μᾶτι δὲν θὰ δὴ κανένα, δὲν θ' ἀκούσι αὐτὴ. Μὴ φοβάσαι ! καὶ σ' ἔμενα τρέξε, λατρευτῇ ! (Δις)

Καὶ ἐρόχιαστε τώρα στὰ ἄλλα περιεργὰ τοῦ κόσμου τούτου : Τὰ ἐπιστημονικὰ. Τελευταῖα, ὁ Ἀγγλος γεωφύργος Τοῦδωρ Τόμας ξανάβωσε τὴν ὄρου σ' ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ἦταν τυφλὸς ἐπὶ εἰκοσιπέντε χρόνια. Τὸ θαῖμα αὐτὸ τὸ πέτυχε, μοιλιάζοντας τὴν κόρη τοῦ ματιοῦ τοῦ τυφλοῦ πελάτου τοῦ μὲ ὄρο, τὸν ὁποῖο πῆρε ἀπὸ τὰ μῆτια δύο γυναικῶν. Πρὶν λίγο καρὸ πάλιν, ἕνας νεαρὸς γεωφύργος στὸ νοσοκομειό τῆς ὄδοῦ Ντοῦντλεῖ, στὸ Μάιμινγκχαμ, ἔθεράπεισε ἕναν παρᾶλινο, ὁ ὁποῖος δὲν μπορούσε νὰ κινήθῃ καθόλου καὶ τὸν ὁποῖον ὁ εἰδικὸς εἶχαν ἀπελπῆσι ἐντελῶς. Κατεσκεῖασε πρὸς τοῦτο ἕνα μοντέλο τοῦ παρᾶλινοῦ μέρους τῆς σπονδύλιχης στήλης τοῦ ἄσθενος ἀπὸ ραχοκοκαλιά γορρονοῦ καὶ τοῦ τὸ ἐρήμισσε ἀριθῶς, κατόπιν ἐγγχειρήσασε. Σήμερον ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἐντελῶς καλὰ !..

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ἦ λῆθη εἶνε θάνατες. Δ. Παπαρηγόπουλος *** Τέτοιος εἶνε ὁ κόσμος ! Ὁ,π φέρνει τὴν εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἴδιο γίνεται καὶ πηγὴ τῆς δυστυχίας του. Γκαϊτε